

“OHDAKKEINEN TIE”

(Lainauksia Peter Krapotkin luennosta “Nuorisolle”, jonka hän piti Englannin yliopisto nuorisolle.)

Kirj. Untamo.

INÄ haluan kääntyä erikoisesti nuorten puoleen. Siksipä vanhat, minä tarkoitan sydämmeltään ja mieleltään vanhoja, älkööt suotta vaivatko aivojaan sellaisella, mikä ei merkitse heille mitään. Minä otaksun, että teidän mielenne on vapautunut siitä taikauskosta, jota opettajat ovat koettaneet siihen istuttaa ja että te ette pelkää perkelettä, ettekä kule kuuntelemassa pappien jaarituksia. Edelleen, että te ette kuulu niihin rappeutuneiden seurapiireihin, jotka näyttävät hyvin leikattuja housujaan ja apinanaamojaan puistoissa ja nuoruudessaan omaavat jo työdyttämättömän huvittelun halua, maksoi mitä maksoi..... Minä otaksun teidän päin vastoin, omaavan lämpimän sydämmen ja sen vuoksi minä puhun teille.

“Te olette usein tehneet kysymyksen: Mitä tulee minusta? Minä en tiedä mihin arvoluokkaan te kuulutte syntymänne perusteella. Ehkä varakkaana miehenä olette päättäneet ryhtyä tieteellisiin harrastuksiin, teistä tulee lääkäri, oppinut ehkä tiedemies. Tai ehkä olettekin vaan rehellinen työmies, jonka tietomäärä on suppea, mutta joka on saanut kokea, miten uuvuttavaa ja rasittavaa on raatajan elämä.

“Otsukaamme, että teistä tulee lääkäri. Huomenna teidän luoksenne tulee köyhänäköisesti puettu työmies, noutamaan teitä sairaan vaimonsa luo. Hän ohjaa teidät yhdelle noista sivukaduista, missä naapurit melkein voivat kätellä toisiaan yli kadun. Te joudutte ilkeältä löyhkäävään ilmapiiiriin, jossa hapuilette himmeässä valossa. Te kiipeätte kahdet, kolmet, neljät, viidet likaiset rappuset ylöspäin ja pimeässä, kylmässä huoneessa siellä korkealla viruu vuoteellaan kipeä nainen likaisista rääsyistä kootulla päänaluksella. Valjut, elähtäneet lapset väristen vilusta katselevat teitä suurine silmineen. Perheen isä on raatanut koko elämänsä iän 10—13 tuntisia työpäiviä. Nyt hän on ollut kolme kuukautta työttömänä. Työttömäksi joutuminen ei ole mitään tavatonta hänen työalallaan. Mutta aina ennen hänen vaimonsa lähti työttömyyttä avustamaan, etsimällä pesijättären työtä, ehkäpä pestäkseen teidänkin paitojanne —saaden muutaman kymmenen penniä päivälle. Mutta nyt hän on ollut vuoteen omana kaksi kuukautta ja kurjuus uhkaa perhettä kaikkine kahuineen.

“Mitä te lääkärinä määräätte tälle sairaalle vaimolle? Te olette jo ensi silmäyksellä nähneet, että hänen sairautensa syynä on yleinen heikkous, hyvän ravinnon ja raittiin ilman puute. Te määräätte: — Hyvää härän paistia? Hiukan oleskelua maala? Lämpimiä vaatteita ja hyvin tuuleutettu makuuhuone? Mikä irvistävä iva! Jos hän, vaimoparka olisi voinut, hän olisi kaiken tämän tehnyt odottamatta teidän neuvoanne!

“Jos teillä on hyvä sydän ja vilpitöin esiintyminen, niin tämä perhe kertoo teille monta seikkaa. Esim.: että toisella puolen seintää asuva nainen, joka rykkii sydäntä särkevällä tavalla on pesijätär, että lähinnä alemmassa kerroksessa asuvan perheen lapsissa on kuume ja että tehdasnainen, joka asuu alemmassa kerroksessa ei elä keväeseen asti ja että seuraavassa talossa asiat ovat vieläkin surkeammalla kannalla.

“Mitä te sanotte kaikille näille sairaille ihmisille? Suosittelette heille runsasta ravintoa, ilmaston vaihtelua, vähemmän uuvuttavaa työtä..... Te haluaisitte niin tehdä, mutta te ette rohkene, ja te meneite menojanne sydän pakahtuvana, kirous huulillanne.

“Seuraavana päivänä teidän lääkäritoverinne kertoo, miten hänet eilen noudettiin upeilla vaunuilla erään vallasnaisen luo, jota vaivaa unettomuus, naisen, jonka ainoana elämän tehtävänä on pukeutuminen, vierailta käynti, tanssiaiset ja torailminen typerän aviomiehensä kanssa. Lääkäri on hänelle määrännyt hiukan vähemmän laiskottelemista, vähemmän kiihoittavia ruokalajeja, kävelyretkiä raittiissa ilmassa, sekä hyödyllisen työn puuttessa voimistelua.

“Jos te olette ihminen, jos peto ei ole ruusentanut teidän ajattelevaa ihmistänne, niin te jolloinkin palaatte kotiin, sanoen itsellenne: Ei, tämä on väärää, tästä on saatava loppu. Ei ole tarpeeksi siinä, että me parannamme tauteja, meidän on ehkäistävä niitä.

“Sinä päivänä te ymmärrätte kumousliikkeen. Te haluatte tulla tuntemaan sitä perinpohjin ja jos te sovitatte yhteiskunnallisten tutkimustenne yhteyteen luonnontieteiden tutkijan tuntemuksen, niin te ennen pitkää tieteiden tulosten avulla tuette meitä ja silloin te työskentelette kuten mekin työskentelemme, saadaksemme ai-

kaan yhteiskunnallisen vallankumouksen.

“Mitä on tehtävä? Siihen on helppo vastata. Jättäkää tuo ympäristö, missä te olette tähän saakka olleet ja missä on tapana sanoa:..... Periköön turma vaikka koko ihmiskunnan, kunhan vaan minulla on huvituksia ja yltäkyllin nautintoja, niin kauvan kun ihmiset ovat kyllin typeriä salliakseen minun nauttia. — Tahi toisin: Kansa ei ole muuta kun joukko petoja. Mutta astukaa näiden ihmisten keskuuteen — ja vastaus tulee itsestään.

“Te tulette näkemään, että kaikkialla, Englannissa, sekä Ranskassa, Saksassa, sekä Italiassa, Venäjällä samoin kuin Amerikkassakin, kaikkialla missä löytyy etuoikeutettujen ja sorrettujen luokat, kaikkialla siellä työväenluokan keskuudessa löytyy vireillä työ, jonka tarkoituksena on kapitalistisen ylimysvallan luoman orjuuden kukistaminen ainaiseksi ja uuden yhteiskunnan rakentaminen oikeuden ja yhdenvertaisuuden pohjalle. Nykyaikana ei riitä enää se, että sorretut tulkitisivat kärsimyksiään ja surujaan haikeamielisillä lauluilla, joita yhdenmentoista vuosisadan maaorjat hyräilivät ja joita vielä tänäpäivänäkin hyräilee slaavilainen talonpoika. Nykyajan palkkaorjat alkavat tajuta yhteenliittymisen merkityksen ja toimivat tietoisina asemastaan, raivaten tieltään kaikki esteet.

“Hänen ajatuksensa keskittyvät kysymykseen, mitä olisi tehtävä, jotta elämä voisi tulla nautinnoksi kaikille, sen sijaan, että se nyt on kirouksena kolmelle neljäsosalle koko ihmiskunnasta. Hän pohtii yhteiskuntakysymystä selvän järjen valossa, jokapäiväisten huomioiden ja raskaan kokemuksen perustalla.

“Auttaakseen ymmärtämään toisia, yhtä kurjia ihmisiä kuin itsekin, hän ryhtyy perustamaan ryhmiä, järjestöjä, yhdistyksiä, joita pidetään yllä niukoilla varoilla. Hän pyrkii yhteistoimintaan raataja-veljiensä kanssa vieraissa maissa, ja hän valmistaa sen päivän tuloa, jolloin sodat eri kansojen välillä käyvät mahdottomiksi; se toiminta ilmenee paljon suuremmalla menestyksellä kuin niiden ”ihmisyävällisten” ja itsekylläisten rahamiesten, jotka ilveilevät rauhan aatteilla. Voidakseen seurata toveriensa puuhia, päästäkseen lähempään yhteyteen heidän kanssaan, kehittääkseen aatteitaan ja levittääkseen niitä, hän vihdoin hankkii itselleen sanomalehdistön — kieltäytymisten ja tavattomien ponnistusten hinnalla. Vihdoin, kun aika on tullut, hän nousee ja punaten katukivet ja barrikaadit verellensä hän vihdoin voittaa ne oikeudet, jotka vallitseva luokka häneltä on

aikojen kuluessa itselleen anastanut.

“Mikä loppumaton sarja ponnistuksia! Mikä lakkaamaton kamppailu! Mikä ijan-kaikkisesti uudistuva pyrkimys! Usein on täytettävä luopioiden tilat — seurauksena väsähtämisestä, petturuudesta, vainoista ja joukkoteurastuksista!

“Sanomalehtiä pystyttävät miehet, jotka ovat anastaneet tiedon muruja itselleen riistämällä itseltään levon ja ravinnon. Akitatsionia pidetään yllä penneillä, joita työläiset ovat säästäneet niukoista palkoistaan. Ja kaiken tämän ohella tällaista työmiestä vaanii vaara, että hänen perheensä joutuu yhäkin suurempaan puutteeseen, sillä hänen työstä eroittamisensa on useimmassa tapauksessa varma, jos isäntä saa tietää, että hänen työmiehensä, hänen orjansa on vallankumouksellisuuden — anarkismin — saastuttama.

“Sellaista te tulette näkemään, jos liikutte työväenluokan keskuudessa.

“Ja tämän jänkaikkisen raatamisen aikana, kuinka monta kertaa onkaan raatajat, horjuen raskaan taakkansa alla, turhaan kysyneet: ‘Missä sitte ovat ne nuoret, joita on opetettu meidän kustannuksellamme? Missä ne nuorukaiset, joita me vaatimme ja ruokimme silloin kun he harjoittivat opintoja? Missä ovat ne, joille me selkä kyyryssä ja vatsa hoikkana olemme rakentaneet nämät talot, nämät opistot, nämät luentosalit, nämät museot? Missä ovat ne miehet, joiden hyväksi me kalpenevin, näivettynein kasvoin olemme painaneet hyviä kirjoja, joita me emme edes osaa lukea? Missä ovat he, ne professorit, jotka väittävät omaavansa ihmiskunnan tiedon aarteet, mutta joille itselleen ihmisyyys ei ole harvinaista kovakuoriaista arvokkaampi? Missä ovat ne ihmiset, jotka alituisesti pakinoivat vapauden ylevyydestä, mutta jotka eivät kuitenkaan edes koskaan ole ajatelleetkaan yhtyä meidän vapaustaistelumme, jota he jaloin tallaat? Missä ovat he, ne kirjailijat ja runoilijat, maalarit ja kuvain veistäjät? Missä sanalla sanoen koko se teeskentelijäin joukkue, joka puhuu työläisille — kansalle kyyneleet silmissä, mutta jotka eivät silti koskaan, ei edes sattumaltakaan, tule meidän työläisten joukkoon, auttamaan meitä vaikeassa tehtävässämme?’

“Missä he tosiaankin ovat?

“Niin; muutamat esiintyvät raukkamaisella välinpitämättömyydellä. Toiset, enemmistö halveksii ’likaista roskajoukkoa’ ja ovat valmiit nujertamaan työläisiltä niskaat, jos vaan yhteenkään heidän etuoikeutensa uskalletaan kajota.

“Totta kyllä, meidän riveihimme yhtyy

AMERIKAN HÄPEÄ

Mitä sanoo yleinen mielipide Amnestia kysymyksestä?

POLIITTISTEN vankien asiassa Amerikan Yhdysvaltain hallitus on ehkä kaikkein selvimmän osoittautunut olevansa tämän maan trustikapitalismin taantumuksellinen edustaja, sen toimeenpaneva komitea. Meille on sangen paljon puhuttu ja kirjoitettu yleisestä mielipiteestä, miten hallitus toimii yleisen mielipiteen mukaisesti. Poliittisten vankien vapauttamis kysymyksessä ei asia kuitenkaan siltä näytä.

Juuri äskettäin Yleisen I. W. W. Puolustuskomitean taholta on annettu ulos kirjanen, mihin on koottu osaksi niitä lausuntoja, mitä on Amerikan sanomalehdistössä sanottu luokkasotavankien asiassa ja heidän vapauttamisestaan. Tähän kirjaseen, joka käsittää 32 sivua, on koottu yli kuusikymmentä eri kirjoitusta yleensä sanomalehdistöstä, missä kaikissa kehoitetaan vapauttamaan kaikki sodan aikaiset poliittiset vangit, toisin sanoen luokkasotavangit. Mitä niissä lausunnoissa sanotaan?

St. Louis Post Dispatch kirjoittaa otsikolla "Amerikan Häpeä" seuraavaa:

"Historia tulee osoittamaan, että Yhdysvallat, joka valtiona kärsi kaikkein vähimmän niistä suurista valloista, mitkä ottivat osaa sotaan, osoittaa se kuitenkin kaikkein vähemmän laupeutta poliittisia vankejaan

silloin tällöin nuorukainen, joka näkee nelmissään rumpuja ja barrikaadeja ja etsii hurjia näytelmiä. Mutta hän hylkää työväen asian niin pian kun hän huomaa, että matka barrikaadeille on pitkä, että taistelu työväenluokan järjestämiseksi ja ylösnostamiseksi on hidasta ja raskasta työtä ja että ne sepeleet, joita työväenluokan taistelijat voivat voittaa, ovat ohdakkeisia. Yleensä nämät tällaiset tulokkaat työväen riveihin ovat kunnian himoisia seikkailijoita, joilla ei ole sillä kertaa muuta tehtävää, jotka ensi yrityksissään ovat pettyneet ja sitten tällä tavalla, työväen hartioilla pyrkivät itsekkäisiin tarkoituksiinsa. Nämät miehet tavallisesti kääntävät selkänsä työläisille, milloin he alkavat sovittamaan käytäntöön niitä periaatteita, joita nämät samat miehet ovat teeskennellen kannattaneet. Usein he edellisen lisäksi ovat valmiit kääntämään kuularuiskut ja tykit samaa työväestöä vastaan, jos se uskaltaa lähteä liikkeelle ennenkuin he, puolueen johtomiehet ovat antaneet lähtökäskyn".

kohtaan. Uudelleen on huomiota kiinnitetty siihen seikkaan, että meillä on vielä vankilassa sellaisia, jotka ovat tuomittu sodan aikaisten lakien rikkomisesta. Tämä on ainoa maa, mikä ei ole vielä lähtenyt vapauttanut poliittisia vankejaan. Se on myöskin mustin lehti sotahistoriassamme.

"Surkein seikka tässä asiassa on se, että monet näistä henkilöistä on tuomittu sellaisten todistusten mukaan, minkä nojalla ei olisi rauhan aikana edes tuomarilla ollut mitään oikeutta antaa asiaa lautakunnalle. Suuri osa vankina olevista on sitäpäit si tuomittu sillä nimenomaisella perusteella, että olivat I. W. W. jäseniä. Kuitenkin tilanne on ollut, kuten esim. Samuel Untermyer osoittaa, että useimmat heistä olivat pakoitettujakin kuulumaan tähän järjestöön, varsinkin Pohjois-Lännessä, voidakseen ansaita elämänsä välttämättömyydet. Vielä edelleen suurin osa koko jutuista on ollut sellaisia, missä todistukset ovat olleet kerrassaan riittämättömät. Sellaiseen vakavaan päätökseen on tullut m. m. niinkin huomattavat lakimiehet, kuten senaattorit Borah ja Pepper, sekä Harvardin yliopiston professori Felix Frankfurter.

"Sangen lukuisat ovat sellaiset seikat, mitkä osoittavat kerrassaan syyttömien henkilöiden kärsivän vankila rangaistustaan. Jo sekin, että vankilatuomiot vaihtelevat 5:stä 20:neen vuoteen, ovat sellaiset tuomiot kerrassaan suhteettomia ja asia siihen nähden on selvä. Missään tapauksessa ei näitä tuomioita pidä sallia jatkaa yhtään enempiä. On kerrassaan kohtuutonta ja epäinhimillistä, että miehet ovat vankiloissa yksinomaan mielipiteistään sen jälkeen kun kerran tunnustetut Saksan urkkijat, jotka tekivät itsensä syyllisiksi suoranaiseen sabotaasiin, ovat vapaina. Niin kauvan kun tällainen tilanne vallitsee, niin vapaus on tyhjä fraasi, joka ei enää merkitse mitään."

Saman tapainen, kuin mitä tuossa yllä, ovat miltei poikkeuksetta toiset tähän kirjaseen liitetyt lainaukset Amerikan lehdistöstä. M. m. Hearst International huomauttaa: "Keskiaikaista, kerrassaan raakalaita on meidän valtiomiestemme toiminta, pitäessään ihmisiä vankiloissa mielipiteidensä tähden".

Tämä Amerikan sanomalehdistön erinomaisten laaja mielipide, mikä on täten kootuna osaksi yhteen tällaiseksi kirjaseksi,